

ת"פ 29835/08/14 - מדינת ישראל נגד יוסף חיים אמיל סיטבון

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 29835-08-14 מדינת ישראל נ' אמיל סיטבון

בפני
בעניין: כבוד הסגנית נשיאה עינת רון
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

יוסף חיים אמיל סיטבון

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עדי סעדיה

ב"כ הנאשם עו"ד אביב אלי

הנאשם בעצמו

גזר דין

על פי הודאתו הורשע הנאשם בעבירה של החזקת סכין, בכך שבתאריך 20/7/14 בכניסה לסניף ביטוח לאומי ברחובות, החזיק בסכין לצורך "הגנה עצמית".

התביעה הגישה צילום של הסכין על מנת להדגיש כי אין המדובר בסכין יפני או סכין מטבח, אלא סכין תקיפה.

במעשי, כך טענה התביעה, פגע הנאשם בסדר הציבורי ובהגנה על שלמות גופם של אנשים. לאור סוג הסכין ומקום החזקתו, סבורה התביעה כי מדובר בפגיעה משמעותית.

מתחם הענישה הראוי לטעמה של התביעה נע בין מאסר מותנה ועד מספר חודשי מאסר בפועל, וכן קנס.

התביעה זקפה לזכותו של הנאשם את הודאתו, לקיחת האחריות וכן היותו נעדר הרשעות קודמות.

התביעה אינה מקבלת את המלצות שירות המבחן לסיים את ההליך בלא הרשעה ולטעמה לא התקיימו במקרה זה המבחנים המתאימים לכך.

התביעה עתרה להותיר את ההרשעה על כנה, להטיל על הנאשם מאסר מותנה וצו של"צ וכן קנס.

ב"כ הנאשם הדגישה את גילו הצעיר של הנאשם, את תפקודו הנורמטיבי ואת היותו נעדר עבר פלילי. עוד הביאה את האמור בתסקיר שירות המבחן ואת רצונו של הנאשם להתגייס בעוד כשנה לצה"ל וטענה כי הרשעה בפלילים תפגע בו לאורך כל חייו.

היא ציינה כי הוא הסתובב מצוייד בסכין לאור תחושת פחד ומצוקה רגשית בשל השמועה לפיה מסתובב מחבל בעיר. הוא שיתף פעולה עם כל הגורמים החל מהמאבטח בביטוח הלאומי וכלה במשטרה.

על כן עתרה ב"כ הנאשם לקבל את המלצות שירות המבחן.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם בן 19, רווק, תלמיד ישיבה אשר ציין כי דחה את שירותו הצבאי בשנתיים, במהלכן הוא ממשיך את לימודיו בישיבה ובתום תקופה זו יתגייס לצה"ל.

הנאשם הודה ונטל אחריות מלאה על מעשיו. לדבריו מדובר היה בתקופת מבצע "צוק איתן" וכי יום קודם לכן הותקפו נוסעים במהלך נסיעה באוטובוס ועל כן נשא את הסכין עליו על מנת לחזק את ביטחונם7 העצמי ולא במטרה אחרת כלשהי. הוא ציין כי מיד כאשר נשאל האם הוא נושא סכין, הודה בכך והציג אותו בפני המאבטח.

שירות המבחן התרשם כי אין לנאשם דפוסי התנהגות אלימים וכי העבירה חריגה להתנהלותו עוד התרשם כי ההליכים המשפטיים מרתיעים אותו ביותר.

שירות המבחן התרשם כי אירוע העבירה בא על רקע קשייו הרגשיים של הנאשם לשאת את התסכול והכאב של אמו במסגרת ההליכים והוועדות בפניהם היתה אמורה להתייבב בביטוח הלאומי וכי לא ביקש לעשות שימוש בסכין או לפגוע באחר. ההתרשמות היתה כי הוא מבין את חומרת המעשה ואף הביע חרטה על כך.

מאחר שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה ומאחר שלטעמו של שירות המבחן יש בהליכים המשפטיים כדי לצמצם באופן משמעותי את הסיכון להישנות עבירות ולאור גילו הצעיר של הנאשם ועל מנת שלא לחסום בפניו אפשרויות תעסוקתיות בעתיד, המליץ שירות המבחן לבטל את הרשעתו ולהטיל עליו של"צ.

ההלכה היא כי משהוכח מעשה עבירה הרי שיש להרשיע את מבצעו בדין. רק במקרים חריגים ויוצאי דופן ניתן יהיה להימנע מכך. בהלכת כתב נקבעו המבחנים לכך, מדובר בשני מבחנים שהם מצטברים זה לזה.

המבחן האחד הוא כי האינטרס הציבורי שבענישה לא ייפגע באופן משמעותי מאי הרשעתו של הנאשם והמבחן האחר והמצטבר לו כי עתידו של הנאשם ושיקומו ייפגעו באופן משמעותי בשל הרשעתו.

(בעקבות הלכת כתב ראה גם: ע"פ 5102/03 מ"י נ. קליין; ע"פ 6 3301/0 ביטי נ. מ"י ועוד ועוד).

לא אחת נקבע על ידי בית המשפט העליון כי יש להוכיח פגיעה ממשית ועכשווית בעתידו של הנאשם ובשיקומו ואין די בהעלאת אפשרות ערטילאית ועתידית. כך נקבע למשל בע"פ 8518/12 צפורה נ. מ"י.

לא כך בענייננו. הנאשם אמנם צעיר, נעדר הרשעות קודמות, ויש חשש לפגיעה בדימויו העצמי, ואף דרכים רבות פתוחות לפניו והכל כפי שציין שירות המבחן בהמלצתו ואולם אלו אינם המבחנים שקבע בית המשפט העליון בהלכות אשר יצאו מלפניו ונתונים אלה הם הנתונים המלווים רבים מן הנאשמים המובאים בפני בתי המשפט, ובכל זאת ההלכה היא כי רק במקרים יוצאי דופן וחריגים עד מאוד יש להימנע מהרשעה, או כפי שנאמר בהלכת ציפורה הנזכרת:

"בשורה ארוכה של פסקי דין, נקבע כי הימנעות מהרשעה של מי שאשמתו הוכחה הינה בגדר חריג שבחריגים. בפסקי דין אחרים נאמר כי הימנעות מהרשעה תעשה רק במקרים יוצאי דופן".

בענייננו לא הוכיח הנאשם כי קיימת פגיעה קונקרטית ועכשווית בעתידו ועל כן על המבחן השני אין הוא עונה.

המבחנים אמנם מצטברים ואולם למעלה מן הנדרש אציין כי גם על המבחן הראשון אין הנאשם עונה.

המדובר בהחזקת סכין, עבירה שלא אחת חזר בית המשפט העליון על המסוכנות הגלומה בה ובמיוחד אמורים הדברים משהנאשם בחר להגיע לסניף ביטוח לאומי כאשר הוא נושא על גופו סכין.

קיים אינטרס ציבורי ברור לעקור תופעה פסולה זו משורש.

על כן, תיוותר הרשעתו של הנאשם על כנה.

ועם זאת לענין העונש, מצאתי להקל בדינו לאור הודאתו באשמה, נטילת האחריות והבעת החרטה, עברו הנקי ותפקודו הנורמטיבי דרך כלל.

אני גוזרת על הנאשם 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים לבל יעבור עבירה של החזקת סכין.

אני מטילה על הנאשם צו של"צ בהיקף של 60 שעות כהמלצת שירות המבחן.

אני מטילה על הנאשם קנס בסכום של 700 ₪ או 5 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1/9/15 והבאים אחריו בכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו, יעמוד כל הסכום לפרעון מיידי.

סכין שנתפס במהלך החקירה - יושמד.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ד' אב תשע"ה, 20 יולי 2015, במעמד הצדדים.